

МІЛЬВЕСТЕР САЛАМОН: ПІСНІ

Кед би ше ми стретнули знова,
Чи би ше злекла ти, чи не?
И яке цихе би ти слово
Теди прегварела гу мне?
Жадного и не познала би.
Тарас Шевченко

Жадного красного вечару,
Кед самотни у души, през слова
Гледал би я себе пару,
Кед би ше ми стретнули знова

И ожили прешлосц нам стару,
Згадали писні, гитару,
Струшени илузії, сні,
Чи злекла би ше ти, чи не?

Часочок стали би ми може,
Спомини квітли би як ружи,
Хоч дзень шиви як олово...
И яке цихе би ти слово

Мне цо жием у церпеню,
/Хоч швет ше шмеє шумне/
И у цудзим окруженю,
Теди прегварела гу мне?

Слова потіхи, вибавеня
З обняца цми и смутку габох,
Преклятства полного презрєня?...
Жадного и не познала би.
12 Априля 1935

ЧИ МИ НЕ МОГЛИ буц щешлїви?
Зла доля була на нас цлїва,
Прєрвала нїтки щеплей звязи,
Зніщєла драгоцинни алмази.

И тоню гвизди у просторох
Шнїю лдлїци в цихих горох
А моя писня в смутних мольох
Блука заш по широких польох.
2 Юния, 1935

Я ШИРО ЛЮБЕЛ лєси, луки
Випросцал слунку-другу руки,
Одпочал нераз, нераз у природи
И слухал жадно шум могучей води.

А тераз? Пошла ти далеко
И з тобу любов за небо белаве-
Як пошли ластовки зпод стрехох,
А слунко дараз выпатра кирваве.
2 Юния, 1935

ГЛЕДАШ, ДРУЖЕ, ти причину,
Чом мой погляд млади, ярнї
Постад так пред часом чарни.
Ти споймнаш ю, дївчину

Цо ци повесц? Радосц щира
З мого щєрца уж виляна.
Мрийох куля кед мидляна
Розпиршє ше, - нет уж мира.
1935

ОДАШ ШЕ МОЖЕ, добре будзеш жиц...
Радосц чи горкосц з чаши живота пиц.
А нєшка ютре може ше стретнеме
И може анї очи не дєвигнеме

Єдно на друге. Вєц пойдзєме мирно...
А кед би у мене з прешлосци спомини
Почали писню о любви вирней,
Одогнац бим их сцєл хоч би при вину.
Загреб 14 Януара 1936

ЯК ЛАТКИ ШНІГУ на облаку
Помарєнули у души слова
И нет уж писні славословя,
Не в мене малого втїхи знаку.

Поважни уж вициснул живот
На душу чорну почац сьог
А слунко скрите, щєпла кивот,
Чоло у жимним, жимним зною.
14 Януара 1936

Я ВОЛІМ ДУМАЦ о музики,
Руциц ше в тонох моцни рики
И лециц понад били хмари, -
Не слухац жїцє клятєи стари.

Я волїм тонуц в царствє мрийох
И буц у щєцє фантазийох,
Бо щєрпиц не знам-нач да криєм-
О добру, щєсцу вше лєм шнїєм.
1936 Косовска Митровица, Август
ТАК ВЕЛЬО В ШВЕЦЕ щєплих щєрцох
И вельо очох добрих так ше шмею
А рука блага радосц, радосц щєсцє
И сум одганя, сум малих щєрцох.

И док и слунко у пощлункох
Межох не позна, гори з любви, -
За тобу дуга мне заш трови, трови...
Додрого жадам я попатрунку.
3 Август, 1936

НА БРЕГУ КВИТЛИ фиялки синї,
Лєпетки их нащивїовали,
Бочкали лїцо и уста мали
И одлєцєли
На брегу фиялки плакали
Бо були в туги, у любви,
Бо радосц им лєпетки вжали,
Фиялки спрєли.

ПРИХОДИ КОНЕЦ едней школи,
Зверши ше дійсносц, почне сон
И заш почувеш дома дзвон,
В валале своїм знеш болі.

И спаднеш в щесцу на жем долу
И подзенуеш Богу ти,
Же прешли хвилі чужки зли
И знаш уж правду жица голу.
Косовска Митровица, Август 1936

ХТО КОЛО МНЕ ТУ ВНОЦИ БУЛ,
Чийо я кроки добре чул?
Чи ангел бул то доброты
И мне нащивел в самоти?

Чи вистку принес одтамаль,
Же станем як розслабени?
Чи волац горе вон то мал
Думку и шерцо страпени?

А може то недобри дух
Опатриц сцел чи я му друг,
Чи ношиц не знам я терхи
И думку дзвигач на верхи?

И Вона була и сцела
Як камень болю зос цела,
Обновиц давну любов знова
И шептац цихо добри слова?

ЖАДАЦ ЦИ МОЖЕ вельо добра,
Вельо радосних попатрунок,
Сполненя шницких обецункох,
Шницко ци жадац, поредз, добра?

Прим просьбу ише ти одомне
Же прешлосц нашу ти запомнеш,
Хоч як ци чужко то, обецай!
Най од це спомини одлеца.
Септембер 1936

ЗАШ ВЕЛЬО СПАДЛО метеорох
/Видно паради у просторох/,
Ім шницкредно же страдаю
Людзе на жеми, же гмераю.

У души радосц вопрос глуши:
Чи ше баш справди церпиц муши?
В тим морю слунка, в парку квеца,
Чом шницким драга до умреца?

ТИ МОЙО СЛУНКО була дараз
Та цма го тераз прикрила,
Несподзивано пришла нараз,
Трепадло цо душа шніла.

2

Та еднак придзеш во шне голем
И станеш по конец глази,
Охабиш поцілу на чолє:
То будзе щесца час прави. 1936

И НЕ СЦЕМ ЧАСТО да ю слухам,
А вона брєні в души далєй
Лєм вше о єдним: Тайну духа
Да мож розумиц, Божи палец.

Лєгам и ставам зос нє єдну,
Робим и церпим шницку долу.
Та вше безсильни ум спрєведнє
Бо не сцє слухац Божу волю.

ВладимировиВивчарєвскому.

Будуєш єднєм лиру вноци
Длугей, самотней, цихей...
Нєстава друг, приятель добри...
Єден за другим, як дзєнь за днєм.
Остава спомин...И чи уж шницко
Цо шерцо мойо жада, чека?
Же и мне спомне дахто,
Як я споминам другох своїх?
22.2.1946

ОХАБИЦ ШНИЦКО и исц за Тобу...
И чада, жену, о, Исус!
Гвариш же недостойни Тебе будзе
Цо люби гецей Іх як Тебе.
Тебе я любим зос словами,
Зос думку взнеслу але суку,
Бо житот тіла повязани
Зос жему, зос єй атомами.
А исц за Тобу, Тебе любиц
Сам сом не годзен, бо сом Тома
Нєверни, и сцєм чуда, чуда,
Да ше потрешу тіло, нерви...
Тєди аж спознам дійсносц Твою.
Та чи нам мало Божей мови,
Цо през крєв, през руїни, през шмерц
Як громи ясно поволує
Да лєм за Тобу на Голгофту
У духу й дійсно ми крачаєм?
Мало нам, мало, бо ми далєй
Утартов дражков оставаєм
Літни гу Тебе...Житот сцємє
Полни, весели и заквигени
Зос квецом не як Твой зос цернєм.
Нє розумимє мозу духа,
Нє розумимє щєсцє вичнє,
Бо щєсцє нашє, щєсцє крєви,
Цо през блїск краси швєта того
Таємно шпива писню о раю.
О, Господи, дай криж полюбиц,
Дай порозумиц цо не годзен
Наш розум слаби, слаби, слаби.

ПРЕПАТ'ЯМ СМІТТИ и розкладам:
На трийс, немлх перцох д'оїх
И гертлх ерцлх, до їх ми любиме
И почитуемь як уж своїх...
И тоти д'оїс, до нас двоїо
Шептаю себе зроби в'яну, на громадку
Складам ерцлх, до іх перца
Дурномь г'яно, від ерцо.
А тоти д'оїс, до нас двоїох слики...
Та кельо у нїх символики:
Ах, Боже, зроби не р'яно
Ти нас обдаров в т'яну вельку:
Звеню м'я в'яно, нігда вецей
Нашу м'я в'яно, нігда.
Бо б'єдують ти пр'я двоїо, Боже,
И ерцлх до ми к'яч'яно волю Твою...
И тоти Ти не г'яно г'янош перца.
И від одруми в'яно, тоти,
Нашо м'я в'яно Ти човека
З ж'яно, з в'яно г'янош целлим, вельким,
Остане на н'яно м'яно смертни
Як тоти б'єдують в'яно ширим...
А в'яно р'янош ерцлх
И прик'янош ерцлх, добрих
Ерцлх ерцлх, бо так треба
В'яно на своїо м'яно зложиц...
И тоти те к'яч'яно ж'яно мого?
И тоти тоти, зроби пр'янош
В'яно до г'янош ж'яно, д'юби?
Не г'янош, уж це ж'яно, брату добри.
"Г'янош ж'яно" - з г'янош г'янош.
4.3.1948

ІНШО, КОЛІСНО И НАГАДУЕШ
МНЕ, ПРАКТИЧНО В БРИГУ ВИПОЛНЕТУ.
ТИ Д'ЄДИ НАШО ОДКОУЕШ
ЗА ЖИВІТ, ЦЕЩО, ВЕЛЬКУ МЕТУ.

Бдні зроби нами ведно ж'яно
И т'янош д'єд'янош да б'єд'янош.
А д'єд'янош ж'янош, з'єд'янош г'янош
И б'єд'янош нам о р'янош.

Шкрипни, коліско, але не знаш
Же т'янош в д'юбу м'янош граю.
Нед'юбу м'янош в'янош безмежна
В'янош м'янош т'янош паре, к'янош.
1948

ІНШО ЦИ ОЦЕНЦ И ЧАДА ШТВЕРО...
Оцец нас г'янош на в'янош живота
И ми уж ид'ємо до н'янош сами.
А ч'янош м'янош, м'янош м'янош
И ж'янош м'янош м'янош м'янош
Одлетли од нас м'янош, швидко...
И тоти код спочивац легам,
В'янош и т'янош ведно до м'янош
И тоти код спочивац легам
Т'янош м'янош д'юбу зроби питаньом:
О, як те там. о, як те там?
Як ж'янош оцец м'янош и д'єд'янош там? 21.2.46

3
ЧИ ЗЛУДА ДЕМ у ч'янош ж'янош м'янош,
У сл'янош ерцлх м'янош дош облуде сну
У р'янош м'янош дош дош м'янош хлеба,
До заснош м'янош дош м'янош?
А по тоти м'янош дош дош дош дуркац,
Я нігда не спочиваю ерцлх того
И на м'янош дош дош дош одв'янош
Чом м'янош м'янош дош дош туга
И за тоти дош дош дош дош спочиваю
Сладко, з б'єд'янош на д'юбу?
И нігда дош дош дош дош м'янош очош
Не зад'янош м'янош м'янош м'янош
И ц'янош дош дош дош дош м'янош а и д'юбу?
О то не м'янош дош дош дош хоч в'янош
Жил бим в розкош дош дош дош стараньом.
19.2.1946

ВЕДУ КОРОВУ З ПАШИ.Переходжу
долиною, в котрій чоловік оре, а д'єд'
вчина під горою пасе свою корову.
Високо летіла ворона маючи щось по
пищало.Дівчина скричала:"Дивіться,
ворона має курчатко".Я подивився й
побачив чотири ніжки.Яких трицять
кроків від дівчини став зайць.Дівчи-
на знова скричала:"Зайць, зайць" і ки-
нула грудку землі за ним.Однак він
тільки трохи відбіг і у кружку вер-
нувся на те саме місце.Після двох ми-
нут ворона вернулася понад зайчику
котра-ли р'янош м'янош м'янош там г'янош
і спускалася вниз, а зайчика підска-
кувало.Було не боротьба за її діти.
В моменті, док'янош дош дош дош дош дош
на в'янош м'янош дош дош дош дош дош
сполохана уже втікла.Ворона приходи-
ла й в третє, однак ж'янош, орач і д'єд'
чина, відлетіли і в'янош м'янош дош дош дош дош
по трапі.

Материнська журба ворони,
зайчики.Та думки такі страшні й я
зірвав к'янош і відсвіжував себе
а корова далі насласл. 20.9.1953

З ВИСТАТУ РУМУ г'янош тебе, мамо,
То ти г'янош в'янош дош дош дош дош дош
До ж'янош м'янош, а н'янош до само
У думи ч'янош о ш'янош в'янош.

Лем Бог най сам від г'янош бездонну
Церпеньом м'янош, ти то не г'янош, мамо,
Бо би ці ж'янош м'янош м'янош
Зламало я'од ст'янош дош дош дош дош.

Ти жий у злуді ф'янош м'янош надалей,
Же син т'янош не м'янош уж ніянош жал'янош
И же посцигнул щ'янош уж т'янош,
О котрим ти ще дош дош в тих оддал'янош
19.12.1953

Тавно ми ще не знали що наше життя
безглядне та жорсточе, боротьба за хліб,
до нищить кожну крію, часи забуття
І перед часом воно хилить нас у гріб.

Тож руку дай ізнова, ми підемо в даль
Кріз життя заверюху, покинувши жаль.

Дивись як линуць хмари у далеку синь
І сонце зайде скоро у тихий небосклон
І місяць знов засяє, збудить наче тінь
Про юність і минуле наш невтомний сон.

Тож руку дай ізнова, ми підемо в даль
Кріз життя заверюху, покинувши жаль.

ЗНАМ ЖЕ НОВИ бразди орани на полю
І я дараз своєю доложу ще старал.
І знає — є нове шаде за щеплівшу долю
Рудане до ніхщедро з нового олтара.

Та я не можем забуць свою давну драгу
И идзем далей з дня в дзень по ней тераз
А чечам одвит на шицки питаня з спрагу
Та щесном сталим, полным цо го шмерц не сцера
29.1.1968

РІДНЕ СЕЛО носимо кожний в душі, збо-
лілий. До нього вертаємося з надію на
поверот молодости. Хочна дармо мрія
черезить ілюзію, ми вдоволені ждемо
чогось. Чи вийдуть може на зустріч
приятелі старі й сусіди? В нашій ду-
ші непереріджені ряди всіх наших зна-
комик. Ідеш цо стрінеш їх на кожному
подвірі або вулиці. Однак їх імена
в сатях знайдеш тільки на цвинтарі
на кінці села. Якщо памятники скажуть
історію, більшість деревяних хрестів
і оброслих травом гробів закриють
райну імен. І дармо сам, без провідника
будеш будеш блукати цвинтарем. Тяжко
вертатися до своєї молодости коли
самі може стоїмо коло викопаного
гробу.

Назад крутиться фільм і як бли-
зко стає все в пам'яті. Звідки по-
чало? Описувати красвид? Весна в квітах,
літо зриване з рідкими дощами. Бога-
та осінь, повна смутку а надходяча
зима киде до сну природу. Виджу лю-
ди у своїйому селі. Знаю їх добрі сто-
рони й ушиби. Хочу бачити тільки добрі
А як жити мож добре. Ідеш селом і до-
сить розмова буде від витання. Прави-
ло в мойому селі жде: Перший витає
той цо приходить, а відповідає той
по стоїть... Та якщо б ти нині явив-
ся, вдома, мало пізнали б тебе. А до

того ное покоління виросо, а твое
меншає. Вибачте, кожний утікаємо
часом назад бо це легше. А вперед?
Треба відваги...

13.1.1970

Гавриїлові Костельникові.

Як живі предомну става водне,

Полни моци и задумох вельних...

І патрист и зрадник першей хвилі.

А кед могуче слово почне сипаць,

Осуд барз чежно процив нього зложиць

Бо тельо вельо народ наш прецерпел

Зос шицких странах през столітя длуґи

А медзисобна мержня носела шмерц

Кед брат на брата з ножом ше ставало

Пре тисячни причини нераз марни.

Та кед пре миру пришло до розправи,

Не шмело дойц до преліваня криві

Та так то воно кед грех запанує

И очи святих шлепню в чеккей мержні

Иде в пол дзивих часох войни,

1970

шмерци.

ДЕСЯТИЛІТТЯ, а так час скоро летить
І не модерним проповідати про смерть
А воно одна праца цо в її обійми
Идемо.

Та прославляти життя кажуть нам у-
сюди.

І ми рвемося згідно й згідливо

Немов би годен зупинити хвилю.

Себе женемо й женуть нас другі,

Інакше будуть лінивими звати...

Щоб тільки в тій погоні разом бути.

А якщо спадеш ти на полю праці,

Ще пару днів і споминати будуть

Потім забудуть мов би нас не було.

20.9.1970

БОЇМ ШЕ ДЗВИГНУЦ очи в ноци: горе

Ясне небо полне з диямантами,

Кед мешаць сам як Цар иде по про-

сторох

Я любим його полно цо огрида

Цело вистате, з робту страпене.

Я любим шветла места, електрики

И фарби їх рижни, красни, мюни.

Я не сцем блукаць по роздражах мле-

чих

И гледаць правду, зміст животоє того

А еднак робим то з минуту каждую.

Я сценам од ней, Вселенни безмежней

И гледам щесца на тей жеми нашей.

Я любим слово добрих приятельох

И зос своїма прегваріц даяеди.

Та воно вше ше живот так уклада,

Же лем у духу з німа бешедуем.

Шлїдзим за рухом малей гушенїци
 Цо звонка пришла на мой папер вноци.
 Че мож ю знїщиц бо я у настрою,
 Бо мешац моцно цага мне ту себе.
 18.4.1971

ДАКЕДИ ЧАСТО таки днї надходзе.
 Же не знаш чи ши до шне а чи до дне.
 Бо лета думка по крайох дзацинства
 И жие з тима зос прешлосци давней.
 Як час прелецел и позберал телїх
 Зос жеми нашей до других крайнох.
 У гробох чекац а души блукаю...
 Ефот ма смуток зос собу звязани,
 Хоч як би радосц длуго оставала.
 Я и не видзим дараз блїзких своїх,
 А жием з тима цо лем мена маю.
 Як ше одлучиц од нїх, цо их нет уж?
 Та так приемно з нїма бешедовац,
 И з ворогами не заржатоц вельна.
 Ми пречисчени в душох так вистатих,
 Лем цихосц така медз нами шицкима
 И жиц в прешлосци так легко приходзи,
 А чекац ютре полне зос бригами
 Надїя злудна вше нам добре предзе,
 А оно идзе з каждым дньом вше наспак.
 1971.

НЕТ ВИСТУК длуго од моеї родзини,
 Прейт писма од ней з шицкима гуторим
 И з тима цо ме нїгда и не знали,
 Цо за нїх я лем непознати человек.
 И завше любел малого человека
 Цо вельким е у своїх идеалох,
 Цо шие вецей з чимшик понад жему
 И сце отвориц шерцо гу другому.
 То утрец слизу чежко дараз става,
 Кед поранети сам ши без причини,
 Кед не знаш прецо маржня рошне, квітне
 И сце це знїщиц, прервац жица нїтку.
 Та розказ в души чувствуем же мушим
 По драги добрей крачац безпрестанно
 И вец одпитац ше од швета того.
 А тим цо буду далай по мне живот
 Нови будовац, шириц, предлужовац
 Я жадам же би лепши були од нас
 И щешлївейши шицки редно завше.
 1971

Я ДРУГИ СТАВАМ кед мешачок швици
 И стрибло сипе блїщаце на гори
 И молгу билу в долїнох глїбоких
 Пресцера нїжно з руку невидиму.
 Катнуце за Тобу ожикве вичне
 И глуми себе теди я випатрам,
 Кед шием подумац на младосц забуту.
 Та хто ми зошме бранїц илузиї,
 Надїю шесца цо сцека спред очох
 А ти го лапаш на час же би стало...
 Гашне уж огень живота вше шидше,
 А шерцо става вше вецей вистате.

Як шричка менша става з каждую хвилю,
 Так воля моя згина ше до долу.
 Я любил слухац о поетох старших
 Цо вше нового дацо повесц маю
 И так звекшую габи краси швета
 И вше читаю книжку жица того.
 И я ю читам и сцем порозумиц
 Тайну живота и виру вичносци.
 Та вдерим завше зос главу до мура
 Загадках оштрих, болячих як рана.
 Я дзечне церпим шицко цо ше става,
 Бо так прекрасни тоти ноци били.
 15.10.1971

НЕДОБРЕ, ГВАРЯ, жиц лем у прешлосци
 И сцекац, сцекац од дїйсносци чежкої
 Еднак я жием у памятков швецех
 И з каждым одним приятельом теди
 Я обножюем младосц прелецену.
 То уж так старосц на дзвери приходзи
 А за ню шмерц пред котру це я трешем
 Як осикови прут при рики мирней.
 То так лем вечар кед цихота ноци
 И ясне небо душу отвераю
 И вона блука, блука у просторох
 И сце хочмало одкриц тоту тайну
 Цо нас провадзи як власна цинь цела.
 Прето пребачце на вистатосц руки
 И празносц шерца часами отварти.
 Я ше однїмам як риба з цигоня
 Або як муха з густого пауциня
 Од смутку вику, витру теметога.
 Я шпилям знова як кедиш по лесох
 И слухам писню птахох, цверчкох, пчелкох
 З надїю празну же рой може найдзем
 И почнем хасен за живот будовац
 З їх непрестанней дзень и ноц работи.
 Я заш з жвирятми длуго бешедуем.
 И кед мешачок шепта о прешлосци
 Кед редно в двоїо нераз ше ходзело
 И облапени шпигали о шицким.
 Щешлїви пи кед жиеш в терашньосци
 И з ню ше бориш и робиш на хасен
 Себе и другим зос ласкавим словом.
 Та мало таких, бо ше завше найдзе
 И тота чарна страна души нашей.
 Та зато кед ме злоба уквилюе,
 Сцекам далеко и глїбоко з борби
 И гледам мира у церпеню цихим,
 В хмарох далеких и далеким горизонту
 15.10.1970

ТАК ИДУ РОКИ и ми у нїх редно
 Тонеме глїбше зо вше меншу мону,
 А млади нашо пребераю шицко
 До рукох своїх долю свою и других.
 Нам невидоми розвой швета того,
 Ми анї ютра не можеме згаднуц
 И прето кельо труду укладаме,

Же би зме даяк идеал створели
 И шли до нього ми и покору.
 Вира швет трима и надотхню
 В напрямох рижних шлебно вибраних.
 Дахто лем жем оце ушриц кашлібу,
 А други жадни позалежскей правди.
 Идеї жию й умераю з часом,
 Лем жажда знаня шницкого не змера.
 И зос ню умери, хоч не сцем одходзіц.
 Хоч як боль шарце оцісна смутно,
 Завше в розстанку, вше дацо охабяц,
 Вше дзешка иду драги родноєни
 И живот жене нас без маторсердя
 До гробу, гробу чарного, цемного.
 О, чужто слухац поволату шмерци
 І мац штелосци, кед любіме живот.
 6.71.

И ОБІДНІ ІСТА жонка за полегшу
 І штих лядск з края родзеного
 Імн остана а други розшати
 До швецк асцети чосто предадаю.
 Іто а дац іні жонка зайдожкіна плечу
 Не лязе в шарцу шубов до нічого
 Того жмудок швидко зредзе з драги
 І вон предада, дит свого народу.
 І з чудом ліжаним стои "два снопи",
 Мерестур, Бонур прев дят и гол вики
 Не додвинути, а з ніх валі други
 Тостати чосто валали розкошни,
 Дво зидзе предни будує терашиносци
 И одариваю звязи з краєм родним.
 Звязи цо нігда не були прервани.
 Лам дара венеф, а дара нан меней
 Горала в душі любі до свогого.
 И так абрама творчоєц поколеньох
 З ногого края исєми досладаме
 Дано ногого з шарцом, зос цеплоту.
 Нет у нас великих вождох-генерлох
 І слава Богу брат брат не колє
 Імн вше калка по злучиц царпенюх.
 Ми ше царпиме, мове и любіме,
 Ми шницки маме жадара велького,
 З чєсцу патриме назад до прєшлєсци
 Най нас не уча, хто кед, цо зме перше
 Ік видза шницко цо ми рє зробелу
 И яног чєжкєв драгов живот ишол
 З шницких наших лядзох у цудзинї.
 І вецей жєми мож полюбиц широ.
 Іа кед ше вєдєє коліску памєта,
 Вєц туга будзє крицєлє творчєй сєли
 За нас и других цо по нас прибуду.
 И так носилам привит я з далека
 Тим цо остали, а ми цо у швецє
 Лєм добре мамє о нашєй мацєри
 Шириц и робиц на чєсц чловєчєства.
 24.5.1971

КАРДИНАЛОВІ ЙОСИФОВІ СЛІПОМУ
 Іноді слово на кінці пера стане

І ніяк його на папір не вложить,
 Бо щось жахливе життя потревожить
 І думка занесла як цвіт уломний вiane.
 Вянула тоді як ми жадні були
 Вістки про Вашу долю невідому,
 Як так далеко від рідного дому
 Гонили в'язнів бездальної притули
 Цєж неможливе витрмать здалось,
 Ми зрікались найменшої надії
 Що цє колись зобачимо здійснені
 Ваші мрії
 Щоб з своїм стадом бути знова мало.
 Ми бачили в душі Вас закатованого
 Ввіжалася смерть жорстока як і без-
 ліч других-,
 А всеж милилися на радість самих
 себе...
 І ось цє дійсність цо усміх на облич-
 чї

Скриває довгі наторжника болі.
 Коли непевний крок похитне тіло
 Що видається вітер невеликий його по-
 валить,-
 То знова за хвилю він набере сили
 І видається що як дуб непохильний
 Буде ще довго бурі стояти на про.
 То знова розум наш шукає в вірі
 Оцю потугу цо ніжністю сєє
 З очєй глибоких цо стільки виділи
 Крици, плачу, тривоги, розпуки
 І смерти спідругів.
 Як з болєм слали до Творця бажання,
 Щоб Вас провадив, приїтє зі заслання,
 З радістю йому подяку складаєм,
 Що Ви ше з нами ділите істнування...
 Тяжко приходить прашатися з нами.
 Ше тяжє було колись у неволі
 Коли з собою було прашатися.
 Яка безодня була в душі Вашій...
 Господь один знає серце цо несло
 Болі свої й усіх мільонів
 В часах кривавих не закінчених по
 нині.

Лос Анджелєс, Кал.2 жовтєня 1968

Борисові Хам і Ярославові Сисин.
 Кругом товпа цо хоче розпинати
 Як би посміла то голову стинала б...
 Оттак я бачу братовбивчі руки,
 Що крізь минуле
 Лихо все коїли.
 Перед ворогом усі ми втікали,
 І ось на волі ворога треба створити
 Щоб хтось героєм міг буть величаний,
 Що він рятувє рідну країну
 І рідну мову і рідну святиню
 На слугу церкви
 Як на жертвенного козла
 Усі провини зложити вказано,

